

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 20Co/36/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8118215804
Dátum vydania rozhodnutia: 26. 08. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Michal Boroň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2021:8118215804.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Michala Boroňa a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a JUDr. Viery Kandrikovej v právnej veci žalobcu: S. U., nar. XX.XX.XXXX, bytom P. XX, XXX XX J., právne zastúpený JUDr. Peter Konvičný, advokát, so sídlom Rázusova 1, Košice, proti žalovanému: I. P., nar. XX.XX.XXXX, Ul. X. E. X., XXX XX J., právne zastúpený Advokátska kancelária Fabian a Novosad s.r.o, so sídlom Masarykova 16, 080 01 Prešov, o vyporiadanie BSM, o odvolaní žalobcu a žalovanej proti rozsudku Okresného súdu Prešov sp.zn. 16C/48/2018-186 zo dňa 10.12.2019 takto

rozhodol:

- I. Potvrďuje sa rozsudok.
- II. Stranám sporu sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Okresný súd Prešov (ďalej len „súd prvej inštancie“) napadnutým rozsudkom rozhodol tak, že:

„I. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalobcu tieto hnuiteľné veci:

- Motorové vozidlo zn. I. S. XXX, VIN: W zostatková hodnota 750 eur,
- Mikrovlnná rúra zn. SENCOR, kúpená 8.4.2011, zostatková hodnota veci 50 eur,
- Domáce kino zn. PANASONIC, kúpené v roku 2011, zostatková hodnota 50 eur,
- Autorádio zn. SENCOR, kúpené v roku 2011, zostatková hodnota 20 eur,
- Telefón zn. PANASONIC, kúpený v roku 2011, zostatková cena 20 eur,
- Výklopný TV držiak, kúpený v roku 2011, zostatková cena 20 eur,
- Antiradar zn. COBRA, kúpený v roku 2011, zostatková cena 100 eur,
- Televízor zn. LG, kúpený v roku 2011, zostatková cena 100 eur,
- 2xDVD prehrávač zn. LG, kúpený v roku 2011, zostatková cena 50 eur,
- Mini svetelná reťaz, kúpená v roku 2010, zostatková cena 5 eur,
- LED svetelná reťaz, kúpená v roku 2010, zostatková cena 7 eur,
- 3 ks Diskogule, kúpené v roku 2010, zostatková cena 15 eur,
- Notebook, zostatková cena 100 eur.

pričom celková približná zostatková hodnota týchto hnuiteľných vecí je 1.287 eur.

II. Finančné prostriedky, ktoré sa nachádzali ku dňu zániku BSM na bankových účtoch vedených v peňažnom ústave Slovenská sporiteľňa a.s. (IBAN: J XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX) vo výške 27,68 eur a peňažnom ústave Tatra banka, a.s. (IBAN: J XXXX XXXX XXXX XXXX XXXX) vo výške - 3.032,37 eur, súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalobcu.

III. Súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalovanej tieto hnuiteľné veci:

- veľká skriňa, zostatková hodnota veci 100 eur,
- posteľ s matracmi (2x) a nočnými stolíkmi (2x), zostatková hodnota veci 70 eur,
- luster, zostatková hodnota veci 10 eur

- biele koberce, zostatková hodnota veci 5 eur
- gaučová súprava a taburetky (2x), zostatková hodnota veci 120 eur
- stolík, zostatková hodnota veci 50 eur
- nábytok (vrátane políc (2x) a skrinky), zostatková hodnota veci 100 eur
- koberec, zostatková hodnota veci 10 eur
- svetlo a oblúk na stene, zostatková hodnota veci 10 eur
- televízor OVP, zostatková hodnota veci 20 eur
- veža Kenwood, zostatková hodnota veci 50 eur
- satelitný prijímač, zostatková hodnota veci 35 eur
- študentský nábytok, zostatková hodnota veci 100 eur
- stolík pod PC, zostatková hodnota veci 25 eur
- posteľ s matracom, zostatková hodnota veci 50 eur
- koberec, zostatková hodnota veci 10 eur
- luster s diódovými svetlami, zostatková hodnota veci 10 eur
- počítač (vrátane monitoru), zostatková hodnota veci 150 eur
- botník so zrkadlom, zostatková hodnota veci 50 eur
- poloblúk s diódovými svetlami, zostatková hodnota veci 5 eur
- plný oblúk s diódovými svetlami, zostatková hodnota veci 15 eur
- mikrovlnná rúra, zostatková hodnota veci 20 eur
- toustovač, zostatková hodnota veci 5 eur
- hrnankovač, zostatková hodnota veci 5 eur
- kávovar, zostatková hodnota veci 40 eur
- chladnička, zostatková hodnota veci 70 eur
- varná kanvica, zostatková hodnota veci 5 eur
- kuchynský riad, zostatková hodnota veci 30 eur
- tanier, poháre, hrnčeky, zostatková hodnota veci 25 eur
- mixér, zostatková hodnota veci 15 eur
- luster a diódové svetlá, zostatková hodnota veci 15 eur
- vysávač, zostatková hodnota veci 50 eur
- práčka, zostatková hodnota veci 300 eur
- sťahovacie rolety, zostatková hodnota veci 150 eur
- obliečky, periny, uteráky, zostatková hodnota veci 50 eur
- žehlička, zostatková hodnota veci 20 eur

pričom celková približná zostatková hodnota týchto hnuiteľných vecí je 1.795 eur.

IV. Finančné prostriedky, ktoré sa nachádzali ku dňu zániku BSM na bankovom účte vedenom v peňažnom ústave Slovenská sporiteľňa, a.s. (IBAN: J XXXX XXXX XXXXXXXX XXXX) vo výške 1.110,70 eur, súd prikazuje do výlučného vlastníctva žalovanej.

V. Nesplatený úver od obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa a.s., so sídlom Tomášikova 48, 832 37 Bratislava, IČO: 00 151 653 vyplývajúci zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.9.2011 sa prikazuje zaplatiť žalobcovi.

VI. Žalovaná je povinná uhradiť žalobcovi z titulu vyrovnacieho podielu sumu vo výške 3.393,79 eur a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

VII. Žiadna zo strán nemá právo na náhradu trov konania.“

Prvoinštančný súd svoje rozhodnutie okrem iného odôvodnil tým, že medzi stranami sporu nebolo sporným vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva vo vzťahu k hnuiteľným veciam (výroky I. a III. rozsudku), vo vzťahu k zostatkom na bankových účtoch v čase zániku manželstva (výroky II., IV.) a vo vzťahu k výroku týkajúceho sa povinnosti žalobcu splatiť úver od obchodnej spoločnosti Slovenská sporiteľňa a.s., vyplývajúci zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 23.9.2011 (výrok V. rozsudku).

Súd prvej inštancie vo vzťahu k námietkam žalobcu týkajúceho sa jeho vyššieho príjmu považuje za nutné uviesť, že toto nebolo dôkazmi zo strany žalobcu doložené, pričom je nutné uviesť, že uvedené hoci aj v rovine tvrdenia je vyvážené osobnou starostlivosťou žalovanej o dieťa pochádzajúce z manželstva všetko vo svetle tej skutočnosti, že príjem jedného z manželov sa považuje počas trvania manželstva za príjem oboch manželov.

Druhou právnou skutočnosťou, na ktorú súd prvej inštancie poukazuje je to, že splátky zaplatené/ splatené do právoplatnosti rozsudku, ktorým bolo manželstvo rozvedené, sa v rámci vyporiadania BSM nevyporiadávajú, pričom v zmysle konštantnej judikatúry a právnej praxe je možné tou - ktorou stranou

sporu požadovať 1 splátok zaplatených druhou stranou po zániku manželstva vrátane 1 zostatku dlhov, ktoré je ešte potrebné do budúcnosti zaplatiť a táto povinnosť bola prikázaná jednej zo strán sporu.

Potrebné bolo vyporiadať sa aj s námietkou tzv. vnosu žalobcu do BSM vo výške 6.638,78 eur (1/2 z úveru od Prvej stavebnej sporiteľne, a.s.), ktorého započítania do celkového vyrovnacieho podielu sa žalobca domáhal. Na tomto mieste je potrebné uviesť, že manžel môže požadovať náhradu za svoj vnos len v tom prípade, ak majetok (patriaci do BSM), do ktorého investoval, v čase zániku BSM ešte existoval. Ak sa prenesie tento názor na aktuálne prejednávanú vec s investíciou do bytu, žalovaná previedla pred návrhom na rozvod vlastnícke právo k bytu na svoju matku darovacou zmluvou, pričom doň boli predtým investované aj spoločné peniaze zo stavebného úveru, by už žalobca nárok na náhradu za svoj tzv. vnos nemal. Tento právny názor má aj Najvyšší súd SR podľa ktorého: "Počas trvania manželstva dochádza bežne k majetkovým presunom z oddeleného (výlučného) majetku manželov do ich spoločného majetku i naopak. Právna úprava napokon nevylučuje ani presun majetku v rámci oddeleného (výlučného) majetku manželov. Refundálny nárok jedného z manželov vzniká okamihom, kedy došlo k vynaloženiu takto oddeleného (výlučného) majetku na majetok spoločný, aj keď tento nárok možno uplatniť až po zániku BSM. Pri posudzovaní otázky refundácie (peňažných alebo vecných nákladov) je potrebné zohľadniť to, že musí ísť o vlastné prostriedky vynaložené na spoločný majetok, ktorý je predmetom vyporiadania. (Predmetom vyporiadania, ktoré spočíva v zistení a rozdelení spoločného majetku, môže byť totiž len ten majetok, ktorý existuje ku dňu zániku bezpodielového spoluvlastníctva manželov ako spoločný (viď R 104/67). Pôjde teda o také investície, ktoré sa v spoločnom majetku prejavujú." (Rozhodnutie NS SR sp. zn. 7 Cdo 288/2013 zo dňa 18.11.2014). Najvyšší súd následne zhrnul kritériá, rozhodujúce pre určenie toho, kedy má manžel nárok na náhradu za svoj vnos do BSM. Týmito kritériami sú: investícia z vlastného majetku manžela, existencia veci patriacej do BSM, na ktorú bola investícia vynaložená, táto vec je predmetom vyporiadania (prikázania) BSM, takáto vec musí existovať v čase zániku BSM a tvoriť predmet vyporiadania BSM. V prípade, ak tieto kritériá splnené nebudú nie je možné pri vyporiadaní prihliadať na to, čo niektorý z manželov vložil ako investíciu na jej obstaranie. Súd môže vyporiadať iba tie hodnoty a investície, ktoré tvorili súčasť BSM ku dňu jeho zániku.

Súd prvej inštancie preto na základe vyššie uvedeného uvádza, že sumu 6.638,78 eur nie je možné považovať za tzv. vnos žalobcu do BSM, nakoľko išlo o spoločný úver (nie vlastný majetok žalobcu) strán sporu (ešte ako manželov), jeho prevažná časť bola splatená ešte za trvania manželstva, išlo o úver zo stavebného sporenia a byt nebol predmetom vyporiadania BSM.

Potrebné bolo preto vyporiadať záväzky vyplývajúce z úverových vzťahov uzavretých stranami sporu ešte počas trvania manželstva a finančnými inštitúciami a z toho vyplývajúci aj tzv. vyrovnací podiel tej - ktorej strane sporu.

Čo sa týka Zmluvy o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere, ktorú uzavreli strany sporu ako dlžníci dňa 19.07.2004 s obchodnou spoločnosťou Prvá stavebná sporiteľňa a.s. ako veriteľom (č. l. 10 a nasl. spisu) z tejto nesporne vyplýva, že predmetom zmluvy bolo poskytnutie medziúveru vo výške 13.277,57 eura (400.000 SK). Tento úver bol splatený žalovanou v mesiaci jún 2018, pričom celková výška splátok uhradená žalovanou po zániku manželstva, t.j. od 16.11.2015 z tohto úveru predstavuje sumu 4.695,40 eur. Z tejto sumy 1 predstavuje sumu 2.347,70 eura, ktorú by žalobca mal zaplatiť žalovanej.

Čo sa týka Úverovej zmluvy uzavretej medzi stranami sporu ako dlžníkmi a spoločnosťou Wüstenrot stavebná sporiteľňa a.s. ako veriteľom uzatvorenej dňa 15.03.2007 (č. l. 14 a nasl. spisu) z tejto nesporne vyplýva, že dlžníkom bol poskytnutý medziúver v sume 4.979,10 eura (150.000 SK), pričom tento úver bol splatený žalobcom dňa 16.05.2019 s tým, že po zániku manželstva t.j. od 16.11.2015 do splatenia úveru žalobca uhradil celkovo sumu vo výške 1.973,06 eura. Z tejto sumy 1 predstavuje sumu 986,53 eura, ktorú by žalovaná mala zaplatiť žalobcovi.

Čo sa týka Zmluvy o splátkovom úvere uzatvorenej medzi stranami sporu ako dlžníkmi a Slovenskou sporiteľňou a.s. ako veriteľom dňa 23.09.2001 (č. l. 17 a nasl.) z tejto nesporne vyplýva, že dlžníkom bol poskytnutý úver vo výške 8.900 eur s tým, že zostatok nesplatennej dlžnej sumy k 11.6.2019 predstavuje sumu 3.466,37 eur. Žalobca po zániku manželstva t.j. od 16.11.2015 uhradil z tejto sumy celkovo 6.043,54 eur. Z tejto sumy 1 predstavuje sumu 3.021,77 eur, ktorú by žalovaná mala zaplatiť žalobcovi ako aj 1 zo sumy 3.466,77 eur, čo predstavuje sumu 1.733,19 eur, ktorú by rovnako žalovaná mala zaplatiť žalobcovi.

Po vzájomnom započítaní vyššie uvedených súm je možné dospieť k záveru, že žalobca by mal žalovanej na vyrovnanie zaplatiť sumu 2.347,70 eur a žalovaná by žalobcovi mala zaplatiť sumu 5.741,49 eur (986,53 eur + 3.021,77 eur + 1.733,19 eur), teda v konečnom súčte by žalovaná mala uhradiť žalobcovi vyrovnací podiel titulom vyporiadania BSM vo výške 3.393,79 eur.

Vzhľadom na vyššie uvedené dôvody, preto súd vyporiadal bezpodielové spoluvlastníctvo manželov tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti tohto rozsudku.

O trovách konania rozhodol podľa § 255 ods. 1, 2 CSP z dôvodu čiastočného úspechu strán sporu.

2. Proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalovaná, a to proti výroku o náhrade trov konania a navrhla odvolaciemu súdu, aby napadnutý rozsudok vo výroku VII. zmenil tak, že prizná žalovanej nárok na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie v rozsahu 71,42 %. V odvolaní okrem iného žalovaná poukázala na to, že vzhľadom na výsledok konania mala pomerne väčší úspech vo veci ako žalobca, preto mal súd prvej inštancie aplikovať § 255 ods. 1 CSP a priznať jej náhradu trov konania podľa pomerného úspechu.

3. Proti tomuto rozsudku podal rozsiahle odvolania žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby výroky I., IV. a VII. zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie alebo aby v prípade napadnuté výroky rozsudku zmenil, a to tak, že určí zostatkovú hodnotu hnuiteľných vecí priznaných do výlučného vlastníctva žalobcu vo výške uvedené v bode I. tohto odvolania, žalovanej uloží okrem povinnosti zaplatiť sumu vo výške 3.393,79 eura (výrok VI. rozsudku) aj povinnosť uhradiť žalobcovi zvyšnú časť vyrovnávacieho podielu, t.j. sumu zodpovedajúcu nároku žalobcu uvedeného v bode II. a III. tohto odvolania (sumu vo výške 18.750,23 eura) a to do 30 dní od právoplatnosti tohto rozsudku a žalovanej uloží povinnosť nahradiť trovy konania vo výške 100 %. V odvolaní namietal zostatkovú hodnotu motorového vozidla značky I. aj napriek tomu, že v priebehu konania namietal výšky zostatkových hodnôt, súd určil zostatkové hodnoty hnuiteľných vecí vo výškach uvedených žalovanou. Namietal, že súd prvej inštancie mu nepriznal nárok na vyrovnávací podiel vo výške 6.638,78 eura s tým, že počas trvania ich manželstva boli peňažné prostriedky, ktoré strany sporu nadobudli od peňažných ústavov, preukázateľne použité na majetok vo výlučnom vlastníctve žalovanej (rekonštrukcia bytu, t.j. nehnuteľnosti žalovanej), žalovaná preto podľa odvolateľovho názoru je povinná v zmysle zákona pri vyporiadaní BSM nahradiť žalobcovi jednu polovicu z peňažných prostriedkov, ktoré boli vynaložené na nehnuteľnosť žalovanej, t.j. sumu 6.638,78 eura. Mal za to, že peňažné prostriedky poskytnuté Prvou stavebnou sporiteľňou, a.s. vo výške 13.277,57 eura boli použité na rekonštrukciu. Ako dôkaz o týchto okolnostiach poukázal žalobca na podanie žalobcu zo dňa 19.03.2019 a zmluvu o mimoriadnom medziúvere a stavebnom úvere zo dňa 19.07.2004. Namietal, že súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok, ktorý bol diametrálne odlišný od záverečného stanoviska súdu prezentovaného pri ukončení dokazovania na pojednávaní dňa 12.11.2019. Z toho dôvodu mal za to, že mu bola odňatá možnosť konať pred súdom. Namietal nepoužiteľnosť rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 7Cdo/288/2013 na predmetnú vec, z dôvodu, že sa týka úplne iného prípadu aký bol posudzovaný v tomto konaní. Žalobca sa v tomto konaní nedomáhal nároku, ktorý mal spočívať v refundácii peňažných prostriedkov z výlučného vlastníctva žalobcu, ktoré boli investované do spoločnej veci, teda nehnuteľnosti, ktorá by bola v spoločnom vlastníctve strán sporu, t.j. patrila by do BSM, domáhal sa nároku, ktorý spočíva v nahradení polovice spoločných peňažných prostriedkov, ktoré boli počas manželstva investované do nehnuteľnosti, ktorá bola vo výlučnom vlastníctve žalovanej, t.j. podľa jeho názoru nárok nespočíva v investícii, ktorá sa mala prejavíť v spoločnom majetku. Nehnuteľnosť žalovanej, ktorá bola počas manželstva strán sporu zhodnotená zo spoločných peňažných prostriedkov nikdy nebola predmetom BSM. V ďalšom žalobca požaduje určenie vyrovnávacieho podielu v sume 12.111,45 eura, pričom táto suma zodpovedá jednej polovici peňažných prostriedkov, ktoré počas trvania manželstva zabezpečil žalobca a následne boli použité na úhradu splátok úveru obchodnej spoločnosti Prvá stavebná sporiteľňa, a.s. a obchodnej spoločnosti Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s.. Príjem odvolateľa podľa jeho názoru bol preukázateľne podstatne vyšší ako príjem žalovanej, žalobca rovnako ako žalovaná zabezpečovala synovi náležitú a riadnu osobnú starostlivosť, a to, že sa príjem jedného manžela považuje za príjem oboch manželov ešte neznamená, že pri vyporiadaní BSM súd prvej inštancie nemá brať do úvahy § 150 Občianskeho zákonníka a nemá prihliadať na to, ako sa ten ktorý z manželov zaslúžil o nadobudnutie spoločného majetku, t.j. aj spoločného príjmu. Vychádzajúc zo skutočností uvedených v bode II. a III. tohto odvolania je zrejmé, že súd prvej inštancie mal žalobcovi priznať vyrovnávací podiel nielen vo výške 3.393,79 eura, ale vo výške zvyšnú časť vyrovnávacieho podielu vo výške 18.750,23 eura (6.638,78 eura + 12.111,45 eura), t.j. vyrovnávací podiel spolu vo výške 22.144,02 eura (3.393,79 eura + 6.638,78 + 12.111,45 eura). Skutočnosť, že súd prvej inštancie sa v konaní nezaoberal opodstatnenými tvrdeniami (nárokmi) žalobcu a podľa názoru žalobcu pomerne laxným spôsobom pristúpil k vyporiadaniu BSM, resp. k posúdeniu viacerých skutočností, ktoré boli pre zákonné a spravodlivé rozhodnutie rozhodujúce, má za následok nielen to, že rozhodnutie súdu prvej

inštancie vychádza z nesprávnych skutkových zistení, resp. z nesprávneho právneho posúdenia veci, ale taktiež aj to, že predmetným procesným postupom súdu prvej inštancie došlo k porušeniu práva žalobcu na spravodlivý proces. Namietal nepresvedčivosť a arbitrárnosť rozsudku.

4. K odvolaniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý navrhol odvolaciemu súdu, aby rozsudok výroku o náhrade trov konania nevyhovel, pretože žiaden nárok žalobcu nebol zo strany súdu prvej inštancie zamietnutý.

5. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná, ktorá navrhla odvolaciemu súdu podľa obsahu, aby odvolací súd napadnutý rozsudok vo veci samej s výnimkou výroku o trovách konania potvrdil. Vo vyjadrení poukázala na to, že žalobca súhlasil s prikázaním konkrétnych vecí do jeho výlučného vlastníctva, avšak namieťa výšku zostatkovej hodnoty týchto vecí, ktorá je uvedená vo výroku rozsudku. Nakoľko žalobca sa žalobou vo veci samej nedomáhal zohľadňovať rozdiel zostatkovej hodnoty vecí, ktoré mali byť prikázané do výlučného vlastníctva jednotlivých strán sporu, do výšky celkového vyrovnávacieho podielu, je preto bezpredmetné aká je výška zostatkovej hodnoty, ktoré majú byť prikázané do vlastníctva žalobcu. Otázka rozdelenia vecí nebola medzi stranami sporná.

6. K vyjadreniu žalovanej sa vyjadril žalobca, ktorý sa nestotožnil s názorom žalovanej, majúc za to, že určenie zostatkovej hodnoty hnuiteľných vecí zohráva zásadný význam pri určení výšky súdneho poplatku za vypracovanie BSM.

7. Krajský súd v Prešove (ďalej len „odvolací súd“) preskúmal vec spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. zákona č. 160/2015 Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“), bez nariadenia pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu a žalovanej nie je dôvodné.

8. Súd prvej inštancie zistil správne skutkový stav, správne z neho vyvodil právne závery, vo veci samej aj správne rozhodol, pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením súdu prvej inštancie vo výroku vo veci samej (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

9. Odvolací súd na zdôraznenie správnosti rozhodnutia dopĺňa, že v odvolacom konaní posúdil relevantnosť konkrétnych odvolacích dôvodov v kontexte s namietaným nesprávnym právnym posúdením, to, či súd prvej inštancie na zistený skutkový stav správne, v úplnosti, aplikoval príslušné právne predpisy, či riadne svoje rozhodnutie odôvodnil, to všetko s prihliadnutím na to, že v odôvodnení rozhodnutia nemusí byť daná odpoveď na každú námietku alebo argument v opravnom prostriedku, ale iba na tie, ktoré majú rozhodujúci význam pre rozhodnutie o odvolaní (Ústavný súd Slovenskej republiky II. ÚS 78/05).

10. V tejto súvislosti je právne významné ustanovenie § 220 ods. 2 CSP, podľa ktorého v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil a aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

11. Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer strán sporu. Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré museli byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena. Tak napríklad v konaní o zaplatenie dlhu z určitej zmluvy má žalobca (veriteľ) povinnosť bremeno tvrdenia o tom, že s žalovaným (dlžníkom) uzavrel zmluvu, že na jej základe poskytol žalovanému určité plnenie a že žalovaný za toto plnenie neposkytol riadne a včas dohodnutú náhradu (odplatu). Na povinnosť tvrdenia nadväzuje povinnosť označiť dôkazy preukazujúce tvrdené skutočnosti žalobcu zaťažuje dôkazné bremeno preukázať, uzavrieť zmluvu a poskytnutie plnenia podľa nej. Pokiaľ sú tieto skutočnosti preukázané, žalobca uniesol tak bremeno tvrdenia, ako aj bremeno dôkazu.

12. Dôkazy hodnotí súd podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci (§ 132 O.s.p.). Hodnotením dôkazov je činnosť súdu, pri ktorej vykonané procesné dôkazy hodnotí z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie. Súd pri hodnotení dôkazov v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi v tom, ako a s akým výsledkom má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa tu zásada voľného hodnotenia dôkazov. (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 14. 9. 2011, sp. zn. 3 Cdo 204/2009).

13. Za skutkové zistenia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní, je potrebné rozumieť výsledok hodnotenia dôkazov súdom, ktorý nezodpovedá postupu vyplývajúcemu z ust. § 132 OSP (§ 191 ods. 1 CSP), pretože súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo z prednesov nevyplývali ani inak v konaní nevyšli najavo, pretože súd opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané, alebo vyšli za konania najavo, alebo pretože v hodnotení dôkazov, popr. poznatkov, ktoré vyplývali z prednesov účastníkov konania, alebo ktoré vyšli najavo inak, z hľadiska závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti, eventuálne vierohodnosti, je logický rozpor alebo ak hodnotenie dôkazov odporuje ust. § 133 až 135 OSP (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky vo veci 21Cdo 65/2000).

14. Odvolací súd vo vzťahu k hodnoteniu dôkazov (§ 132 OSP, resp. § 191 ods. 1 CSP) poukazuje na to, že hodnotenie dôkazov môže robiť len súd, ktorý ich vykonal. Základom hodnotiaceho postupu sudcu by okrem ľudských a odborných skúseností mali byť pravidlá logického myslenia, ktoré tradičná logika formuluje do základných logických zásad. Ide o zásadu totožnosti, ktorá vyžaduje, aby sa v určitej úvahe zachovával rovnaký význam použitých výrazov, zásadu vylúčeného sporu, ktorá vyžaduje, že v tom istom čase a za tých istých podmienok nemôže zároveň platiť nejaké tvrdenie a jeho protiklad, zásadu vylúčenia tretieho, podľa ktorej z dvoch protikladných tvrdení musí byť jedno pravdivé, a zásadu dostatočného dôvodu, ktorá vyžaduje, aby každé pravdivé tvrdenie bolo dostatočne odôvodnené (porov. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky vo veci 6MCdo 1/2010).

15. Podľa § 153 CSP ods. 1, 2 strany sú povinné uplatniť prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany včas. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania.

Na prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany, ktoré strana nepredložila včas, nemusí súd prihliadnuť, najmä ak by to vyžadovalo nariadenie ďalšieho pojednávania alebo vykonanie ďalších úkonov súdu.

16. Podľa § 154 CSP, prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí.

17. Koncentrácia konania má podľa zákonodarcu predstavovať efektívny nástroj racionálneho a odôvodneného zrýchlenia sporového konania. Sudca so znalosťou konkrétnej veci vie podľa zákonodarcu najlepšie posúdiť adekvátnosť a včasnosť uplatnenia prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, preto je nóvum spočívajúce v zavedení inštitútu sudcovskej koncentrácie podľa neho plne odôvodnené a žiaduce. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú uplatnené včas aj vtedy, ak ich strana predložila ako reakciu na skutočnosti, o ktorých nevedela ani ich nemohla predvídať a ktoré vyšli najavo až potom, ako mala strana povinnosť označiť a predložiť skutočnosti a dôkazy. Zákonná koncentrácia konania predstavuje objektívnu časovú hranicu pre uplatnenie prostriedkov procesného útoku a prostriedkov procesnej obrany, ktorá môže byť ešte sprísnená uplatnením sudcovskej koncentrácie. Uvedená objektívna časová hranica má veľký význam pre moment viazanosti súdu. Za stavu, ak žalobca neoznačil žiadne dôkazy - prostriedky procesného útoku, do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie na súde prvej inštancie skončilo, tak potom možno konštatovať neunesenie dôkazného bremena.

18. Právo na spravodlivé prejednanie veci zahŕňa v sebe najmä princíp „rovnosti zbraní“, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a ďalšie požiadavky spravodlivého súdneho konania.

Samotné súdne konanie, ktorým sa završuje poskytovanie súdnej ochrany musí byť logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania pri rešpektovaní zásad spravodlivého

súdneho konania pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na zrozumiteľnosť, určitosť, jasnosť a súlad jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k jeho výroku. Logickým a právnym vyústením doterajšieho priebehu a výsledkov konania za rešpektovania zásad (princípov spravodlivého súdneho konania), najmä zabezpečenia spravodlivej úpravy pomerov medzi stranami sporu je výrok rozsudku okresného súdu, ktorý zohľadňuje spravodlivé usporiadanie pomerov medzi stranami sporu.

19. Skutočnosť, že napadnuté rozhodnutie vyznelo v neprospech žalovaného nemá automaticky za následok, že je nesprávne. Pokiaľ žalobca ani len neozrejmil čoho sa mala týkať údajná rekonštrukcia bytu, potom úspech žaloby legitímne očakávať nemohol.

20. Ústavný súd SR sa vyjadril k povinnosti súdov riadne odôvodniť svoje rozhodnutia v náleze III. ÚS 119/03-30. Vyslovil, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý proces je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpoveď na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t.j. uplatnenie nárokov a obranu proti takémuto uplatneniu (IV. ÚS 115/03).

21. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd po preskúmaní veci dospel k záveru, že súd prvej inštancie zrozumiteľným spôsobom uviedol dôvody, pre ktoré žalobe vyhovel; jeho rozhodnutie nemožno považovať za svojvoľné, zjavne neodôvodnené, resp. ústavne nekomfortné.

22. Neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že v priebehu celého konania sa žalobcovi nepodarilo preukázať, že práve finančné prostriedky nadobudnuté od Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a.s. a Slovenskej sporiteľne boli výlučne použité na rekonštrukciu bytu žalovanej, pričom tvrdenie s poukazom na uzavreté zmluvy nestačí na to, aby bolo hodnoverným spôsobom objasnené, že práve tieto finančné prostriedky boli použité iba do údajnej rekonštrukcie bytu, vtedy vo vlastníctve žalovanej.

23. Taktiež neušlo pozornosti odvolacieho súdu, že žalobca na pojednávaní dňa 16.05.2019, ako aj na pojednávaní dňa 12.11.2019 konštatoval vo svojom záverečnom prednese, že nemá návrhy na doplnenie dokazovania.

24. So zreteľom na konštatovanie o neunesení dôkazného bremena zo strany žalobcu ohľadom investícií do nehnuteľnosti sú odvolacie námietky v tomto smere neopodstatnené.

25. Prípadné náznaky žalobcu zastúpeného advokátom o disparite podielov bývalých manželov v súvislosti s vyporiadaním BSM boli len o fáze tvrdení a žiadnym spôsobom preukázané neboli. Nestačí len stroho porovnať príjmy bývalých manželov na opodstatnenosť záveru o disparite ich podielov.

26. To isté platí aj pre určenie hodnoty hnutelných vecí, kde žiadnu aktivitu žalobca nevyvinul. Napokon spomínané motorové vozidlo I. ani len nezahrnul v žalobe k hnutelným veciam pochádzajúcim z manželstva strán sporu.

27. Odvolací súd len pripomína, že konečným prijímateľom výhod nadobudnutého bytu, do ktorého investície žalobca nepreukázal, je jeho syn, ktorý je vlastníkom tohto bytu.

28. V kontexte námietok žalovanej, ktorá okrem iného vo vyjadrení (pozri č.l. 39 spisu) uviedla, že suma úveru bola napr. použitá (37.000,- Sk) na dovolenku v Bulharsku, na úhradu rôznych dlhov, ktoré mal žalobca bez súhlasu žalovanej preberať a na podnikateľské aktivity s p. G.. Ak žalobca neobjasnil ani len údajný rozsah rekonštrukcie, potom možno konštatovať neunesenie dôkazného bremena. Práve naopak ak žalovaná predložila aj jednotlivé zmluvy o pôžičkách, opodstatnenosť jej tvrdení je na hodnovernejšej a pravdepodobnejšej úrovni ako tvrdenie žalobcu (viď č.l. 42 až 57 spisu). Zároveň odvolací súd nezistil také procesné pochybenie okresného súdu, ktoré by malo za následok porušenie práva na spravodlivé súdne konanie a porušenie fair trial procesu.

29. Podstata základného práva na súdnu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods.

4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy). Do obsahu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v platnom právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Ústavný súd zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory 7 všeobecných súdov, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi. Tento postup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokovávaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov. Základné právo na súdnu ochranu neznamená nárok na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, t. j. aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami, resp. s jeho právnymi názormi. Neúspech v súdnom konaní nemožno bez ďalšieho považovať za porušenie základného práva. Je v právomoci všeobecných súdov vykladať a aplikovať zákony. Ak tento výklad nie je arbitrárny a je náležite zdôvodnený, ústavný súd nemá príčinu doň zasahovať (II. ÚS 172/05). Článok 6 ods. 1 dohovoru každému zaručuje právo podať žalobu na uplatnenie svojich občianskych práv a záväzkov na súd. Takto interpretovaný článok zahŕňa právo na súd, do ktorého patrí právo na prístup k súdu. K nemu sa pridávajú záruky ustanovené čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o organizáciu a zloženie súdu a vedenie konania. To všetko v súhrne zakladá právo na spravodlivé prejednanie vecí (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 21. februára 1975, séria A č. 18, s. 18, § 36). Právo na spravodlivé prejednanie vecí zahŕňa v sebe princíp rovnosti zbraní, princíp kontradiktórnosti konania, právo byť prítomný na pojednávaní, právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia a iné požiadavky spravodlivého procesu.

30. Judikatúra súdov vrátane európskeho súdu nevyžaduje, aby na každý argument strany (účastníka) bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia (porov. rozsudok Georgiadis proti Grécku z 29. mája 1997, sťažnosť č. 21522/93, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1997-III; rozsudok Higginsová a ďalší proti Francúzsku z 19. februára 1998, sťažnosť č. 20124/92, Zbierka rozsudkov a rozhodnutí 1998-I; uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky z 23. júna 2004 sp. zn. III. ÚS 209/04). Pre neunesenie dôkazného bremena odvolací súd rozhodol postupom podľa § 387 ods. 1,2 CSP so stotožnením sa s dôvodmi prvoinštančného rozsudku a rozsudok ako vecne správny potvrdil.

31. Správnemu výroku vo veci samej zodpovedá aj správny výrok o náhrade trov konania. Je nepochybným čiastočný úspech oboch strán sporu, preto odvolanie žalovanej je neopodstatnené a postup okresného súdu pri aplikácii § 255 ods. 2 CSP akceptovateľný.

32. Rozhodnutie odvolacieho súdu o náhrade trov odvolacieho konania má svoju oporu v ust. § 396 CSP s poukazom na ust. § 255 a § 257 CSP. Za dôvod hodný osobitného zreteľa možno považovať to, že rozhodnutie súdu sa zjavne dotklo rovnako majetkovej sféry oboch strán sporu a je v súlade s princípom spravodlivého usporiadania vecí, aby si trovy konania hradili strany sporu samostatne a tomu zodpovedá aj výrok o ich náhrade.

33. Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).